

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/35/2018
Identifikačné číslo spisu: 8108221533
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8108221533.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. Michal Jakubek, SKP úpadcu FEVYLANT PLUS, s. r. o., Bardejov, Slovenská 5, IČO: 36 474 959, so sídlom Vranov nad Topľou, M. R. Štefánika 873/204, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Tarabčákom, Prešov, Hlavná 13, proti žalovaným: 1/ LANOFER, s. r. o., Prešov, Jilemnického 3, IČO: 36 509 019 zastúpenému advokátom JUDr. Milošom Kaščákom, Vranov nad Topľou, Kalinčiakova 10, 2/ G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., I., 3/ KOVLAN, s. r. o., Sabinov, Ovocinárska 1945/3A, IČO: 43 881 921, žalovaní 2/ a 3/ zastúpení advokátom JUDr. Dušanom Maruščákom, Stropkov, Námestie SNP 538/1, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 1Cbi 16/2008, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu Prešov z 11. októbra 2017, č. k. 5CoKER/12/2016-1361, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaní 1/ až 3/ m a j ú n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom z 19. februára 2014, č. k. 1Cbi 16/2008-869 zamietol žalobu s tým, že o náhrade trov konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetom sporu je určenie, že kúpna zmluva, uzavretá 31.10.2005 medzi úpadcom FEVYLANT PLUS, s. r. o., Bardejov ako predávajúcim a žalovaným 1/ ako kupujúcim, je voči veriteľom neúčinná, lebo bola uzavretá medzi spriaznenými osobami a dlžníkom a určenie, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva z 08.11.2005, uzavretá medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ a zmluva o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zo 14.11.2007, uzavretá medzi prevodcom žalovaným 2/ a nadobúdateľom žalovaným 3/, sú voči konkurzným veriteľom neúčinné, lebo ide o ukracujúce právne úkony.

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že spriaznené osoby sú v tomto prípade konateľka spoločnosti FEVYLANT PLUS, s. r. o. a konateľ a spoločník v spoločnosti LANOFER, s. r. o., kde v spoločnosti FEVYLANT PLUS, s. r. o. bola v čase predmetných úkonov konateľkou C. V.,

dcéra spoločníka a konateľka spoločnosti LANOFER, s. r. o., Ing. Františka Ferenc, ktorý ako otec C. V. je blízkou osobou v zmysle ust. § 9 ods. 1 písm. d/ ZKR. Čo sa týka spriaznenosti osôb medzi žalovaným 1/ a 2/, v tomto prípade sa nejedná o spriaznenosť osôb. O spriaznené osoby ide medzi žalovaným 2/ a 3/, kedy žalovaný 2/ G. G. je konateľom a spoločníkom spoločnosti žalovanej 3/, kde je konateľkou aj jeho manželka Margita Pagurková. Podľa § 57 ods. 4 ZKR odporovať je možné tomu právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka. Právnym úkonom dlžníka musí dôjsť k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa. Ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa je vecou dôkazného bremena žalobcu, ktorý musí preukázať, či sa majetok dlžníka takýmto právnym úkonom zmenšil, v akom rozsahu a aký majetok mu ostane na uspokojenie pohľadávok. Odporovateľnosť predpokladá, že právnym úkonom dlžníka sa skrúti uspokojenie pohľadávky veriteľa, teda že v dôsledku konkrétneho právneho úkonu dlžníka nebude pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená vôbec alebo len čiastočne. Žalobca mal v tomto konaní preukázať, že právnym úkonom dlžníka bola ukrátená pohľadávka niektorého z veriteľov, ktorý si v konkurznom konaní pohľadávku prihlásil.

4. Ďalej uviedol, že žalobca zistil v účtovnej evidencii, že po uzavretí kúpnej zmluvy 31.10.2005, ktorou úpadca predal žalovanému 1/ nehnuteľnosti na LV č. XXXXX za kúpnu cenu 17 mil. Sk, doklad o zaplatení kúpnej ceny sa v účtovnej evidencii úpadcu nenachádza. Z obsahu pripojeného vyšetrovacieho spisu ČVS:ORP-1168/OEK-PO-2012, konkrétne z výpovede Ing. P. T., ako aj Ing. S. J. zistil, že svedkyňa T. potvrdila, že v jej účtovnej evidencii vedenej pre FEVYPLANT PLUS, s. r. o. bola do účtovnej evidencii prijatá platba za predaj nehnuteľností spoločnosti LANOFER, s. r. o. Ďalšie okolnosti potvrdila ohľadom vedenia účtovnej evidencii úpadcu svedkyňa J., ktorá po nahliadnutí do daňových a účtovných dokladov uviedla, že spoločnosť k 31.12.2005 nebola v predĺžení, lebo hodnota jej vlastného imania k uvedenému dátumu bola plusová v sume 3,584.000 Sk a taktiež bola plusová hodnota vlastného imania v predchádzajúcom období, t. j. k 31.12.2004 v sume 2,713.000 Sk. Z toho vyplýva, že celková hodnota majetku spoločnosti FEVYPLANT PLUS, s. r. o. by postačovala na krytie jej celkových záväzkov, kde vyššie uvedené sumy v prípade ukončenia činnosti spoločnosti ostali ako voľné finančné prostriedky.

5. Sporné v tomto konaní boli okolnosti o vedení účtovníctva úpadcu. Žalobca tvrdí, že vychádzal z účtovnej evidencie úpadcu, ktorú mal k dispozícii potom, čo sa stal správcom konkurznej podstaty a tieto doklady aj predložil orgánu činnému v trestnom konaní potom, čo podal podnet pre poškodzovanie veriteľa. Svedkyňa Ing. T. vychádzala z dokladov, ktoré jej predkladala konateľka spoločnosti C. V. a jednoznačne potvrdila, že tieto doklady boli aj podkladom pre vyhotovenie súvah, ako aj daňového priznania, ktoré boli zasielané Daňovému úradu v Bardejove. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že ohľadom vedenia účtovníctva, prípadne pozmeňovania účtovných dokladov, táto skutočnosť nemôže byť na ujmu žalovaných v tomto konaní. V rámci incidenčného konania nie je možné nahrádzať prípadnú trestnoprávnu zodpovednosť osôb, ktoré túto nezrovnalosť spôsobili. Pri prešetrení okolností, ktoré boli adresované orgánom činným v trestnom konaní tak z jednej, ako aj z druhej strany, vyšetrovateľ zastavil trestné stíhanie pre nesplnenie podmienok. V žiadnom uznesení vyšetrovateľa nebolo zistené falšovanie alebo iný spôsob zásahu do účtovnej evidencie úpadcu. Žalobca nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že žalovaný 1/ nezaplatil spoločnosti FEVYPLANT PLUS, s. r. o. kúpnu cenu 17 mil. Sk, teda neuniesol dôkazné bremeno.

6. K hodnote majetok úpadcu v čase vykonania napadnutého právneho úkonu žalobca neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti a nijakým spôsobom nepreukázal, že odporovacími úkonmi došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávok veriteľov. Žalobca len všeobecne uviedol, že medzi žalovaným 1/ a 2/ došlo k takým právnym úkonom, ktorými bola naplnená podstata odporovateľnosti právneho úkonu. Nestačí však konštatovať, že žalovanému 2/ bolo známe, že úpadca je v úpadku, lebo z ich finančných prostriedkov by úpadca a žalovaný 1/ neboli schopní odkúpiť predmetné nehnuteľnosti a to aj z toho dôvodu, že samotná pôžička ešte neznamená vedomosť o úpadku spoločnosti. Žalobca musí preukázať, že právny úkon, ktorým nadobudol práva predchodcu, je odporovateľný a že tretia osoba-žalovaný 2/ o tejto skutočnosti musel vedieť a až potom sa otáča dôkazné bremeno v neprospech žalovaného. Súd prvej inštancie sa preto ďalšími dôvodmi odporovateľnosti v zmysle ust. § 60 ods. 1, 2 a § 62 ods.2

ZKR nezaoberal.

7. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudkom z 3. júna 2015, č. k. 5CoKr/2/2014-984 rozhodol tak, že zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe vyhovel. Rozsudok odôvodnil poukazom na ustanovenie § 58 ods. 1 ZKR, hoci žalobca v žalobe a aj v priebehu celého konania na súde prvej inštancie sa domáhal odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 60 ods. 1 ZKR.

8. Na dovolanie žalovaných 2/ a 3/ Najvyšší súd ako súd dovolací uznesením z 28. septembra 2016, č. k. 5Obdo/54/2015-1106 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu, že pre rozhodnutie o žalobe o určenie neúčinnosti právnych úkonov podľa § 60 ZKR mali byť rozhodujúce iné skutkové a právne okolnosti, ako by boli o žalobe na odporovanie právneho úkonu bez primeraného protiplnenia podľa § 58 ZKR. Ďalej dovolací súd zdôraznil, že skutočnosti zodpovedajúce skutkovej podstate uvedenej v § 58 ZKR neboli predmetom žaloby a žalobca v priebehu konania nepodal návrh na jej zmenu, spočívajúcu v podstatnej zmene alebo doplnení rozhodujúcich skutočností tejto skutkovej podstate.

9. Po vrátení veci Krajský súd v Prešove, viazaný právnym názorom vysloveným dovolacím súdom, rozhodol rozsudkom z 11. októbra 2017, č. k. 5CoKR/12/2016-1361 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

10. Rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav správne a vecne správne rozhodol, preto odkázal na zdôvodnenie rozsudku súdom prvej inštancie. Ďalej poukázal na ustanovenie § 118a ods. 1 O.s.p. a na tzv. koncentračnú zásadu, z ktorej súd prvej inštancie vychádzal. V súvislosti s poslednými podaniami žalobcu /po vrátení veci dovolacím súdom/, odvolací súd konštatoval, že ani pri jednom z nárokov žalobca nezmenil právnu kvalifikáciu a ani nezmenil skutkové okolnosti tak, aby tieto nasvedčovali odporovateľnosti podľa § 58 ZKR. Z doterajších jeho vyjadrení a stanovísk dospel k záveru, že od začiatku si uplatňoval odporovateľnosť právneho úkonu podľa § 60 ods. 1 ZKR a to najmä vo vzťahu k žalovanému 1/. Zdôraznil, že v prípade vyhovenia žaloby podľa § 60 ZKR vo vzťahu k žalovanému 1/, je možné postihnúť aj ďalšie úkony odporovateľnosťou, uzavreté medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ a následne medzi žalovaným 2/ a žalovaným 3/. Odvolací súd prisvedčil obrane žalovaných 2/ a 3/, že je úplne bezpredmetné viesť dokazovanie o niečom, čo nie je predmetom žaloby, keď v zmysle § 57 ods. 1 ZKR právne úkony týkajúce sa majetku dlžníka sú v konkurze voči veriteľom dlžníka neúčinné, ak im správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky podľa tohto zákona odporuje. Veriteľ môže odporovať právnemu úkonu týkajúcemu sa majetku dlžníka, len ak správca v primeranej lehote jeho podnetu na odporovanie nevyhovel. Presné vymedzenie z dôvodu odporovateľnosti právneho úkonu je dôležité aj z hľadiska posúdenia prekluzívnych lehôt na uplatnenie tohto práva /rôzne lehoty vyplývajúce z ust. § 58 ods. 3 a § 60 ods. 3 ZKR/. Žalobca nikdy neodporoval právnym úkonom úpadcu, ako úkonom bez primeraného protiplnenia /§ 58 ZKR/, ale odporoval iba právnym úkonom, ako právnym úkonom ukracujúcim /§ 60 ZKR/, pričom oprávnenie odporovať právnemu úkonu, s vymedzením dôvodu odporovania, prislúcha s výnimkou uvedenou v § 57 ods. 1 ZKR, iba správcovi a ani súd si nemôže osvojiť právo vymedziť dôvod odporovateľnosti z iných dôvodov, než z dôvodov, z ktorých ich odporuje správca. Žalobca vymedzil odporovateľnosť v zmysle ustanovenia § 60 ods.1 ZKR a vyslovenia neúčinnosti právnych úkonov v zmysle ustanovenia § 58 ZKR sa vôbec nedomáhal.

11. Z hľadiska predmetu sporu poukázal odvolací súd na základný fakt, že v čase uskutočnenia právneho úkonu /k 31.10.2005/ úpadca nebol v úpadku, svedčí o tom daňové priznanie úpadcu za hospodársky rok 2005, ktorým je vykázaný kladný hospodársky výsledok + 884.000 Sk a vlastné imanie 3,584.000 Sk, z čoho dospel k záveru, že právne úkony dlžníka ani nie sú odporovateľné. Poukázal na rozhodnutie NS SR z 30.11.2009, sp. zn. 1ObdoV14/2007, podľa ktorého pre právne posúdenie odporovateľnosti je rozhodujúce obdobie uskutočnenia právneho úkonu, t. j., či v čase, kedy došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, bol alebo nebol dlžník v úpadku. Keďže za hospodársky rok 2006, aj za hospodársky rok 2007, úpadca vykazoval kladné vlastné imanie, odvolací súd z toho usúdil, že úpadok nemohol byť vyvolaný týmto právnym úkonom /kúpnu zmluvou/. Záporný hospodársky

výsledok úpadcu vykázal až v roku 2007, pričom ešte v tom čase disponoval kladným vlastným imaním. Žalobca tak v konaní, ktoré sa spravuje prísnou koncentračnou zásadou, nepreukázal úpadok dlžníka v čase vykonania právneho úkonu, ale naopak listinné dôkazy, ktoré produkoval, jednoznačne potvrdili, že v roku 2005 a v roku 2006 a pravdepodobne aj v roku 2007 spoločnosť FEVYLANT PLUS, s. r. o. v úpadku nebola.

12. Ďalšou podmienkou je ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa právnym úkonom dlžníka, preukázanie ktorej zaťažuje žalobcu v súdnom konaní zaťaženom koncentračnou zásadou v zmysle ust. § 118a O.s.p. Úspešnosť odporovateľnosti závisí od toho, či sa majetok dlžníka právnym úkonom zmenšil, v akom rozsahu a aký majetok mu potom zostal na uspokojenie pohľadávky príslušného veriteľa. V konaní nebolo žalobcom preukázané zmenšenie majetku /§ 57 ods. 4 ZKR/, preto nebolo žalobe vyhovené pokiaľ ide o neúčinnosť kúpnej zmluvy. Žalobca nepreukázal jeden zo základných predpokladov úspešného odporovania právneho úkonu, a to že došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávok konkurzných veriteľov. Z listinných dôkazov, predložených správcom dane, vyplýva, že k ukráteniu pohľadávok konkurzných veriteľov bez akýchkoľvek pochybností nedošlo. Žalobca mal nepochybne k dispozícii stav majetku úpadcu ku dňu vyhlásenia konkurzu /19.03.2008/, pričom potvrdil stav majetku aj v daňovom priznaní k tomuto dňu. Súčasťou daňového priznania, podaného žalobcom, je aj súvaha úpadcu k 19.03.2008, ktorá bola schválená žalobcom JUDr. Michalom Jakubekom - SKP ku dňu vyhlásenia konkurzu. Vyplýva z nej, že úpadca disponoval peniazmi na finančných účtoch v sume 15,678.000 Sk a jeho pohľadávky predstavovali sumu 3,348.000 Sk, čo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností potvrdzuje fakt o stave majetku v čase vyhlásenia konkurzu, ktorý bol dispozitívny na uspokojenie pohľadávky veriteľov, čím sa vylučuje možnosť prípadného preukázania opaku.

13. Z vierohodných listinných dôkazov, poskytnutých správcom daní, ktorými sú daňové priznania úpadcu za roky 2005 - 2006 a ich príloh vyplýva, že úpadca v rokoch 2005, 2006 a 2007 nebol v úpadku a teda právny úkon bol urobený subjektom, ktorý v tom čase úpadcom nebol a ani tento právny úkon úpadok nevyvolal. Aj keby čo i len teoreticky došlo týmto právnym úkonom k zmenšeniu majetku úpadcu, nie sú splnené predpoklady úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu z dôvodu, že aj po tomto úkone zostávajúci majetok úpadcu postačoval na uspokojenie pohľadávok veriteľov. Zo znaleckého posudku, ktorý bol v trestnom konaní vypracovaný znalkyňou Ing. S. J. PhD., ako aj z jej svedeckej výpovede na súdnom pojednávaní 29.01.2014 vyplýva, že hodnota vlastného imania k 31.12.2005 predstavovala 3,584.000 Sk, čo podľa názoru znalkyne znamená, že spoločnosť mala k 31.12.2005 dostatok majetku a pokiaľ by aj došlo k náhlemu kolapsu spoločnosti, bola spoločnosť schopná pokryť zo svojho majetku všetky svoje záväzky a ešte by jej zostalo k dispozícii na rozdelenie spoločníkom čiastka 3,584.000 Sk.

14. Obdobne sa na pojednávaní 29.01.2014 vyjadril svedok Ing. E. P., ktorý zabezpečoval pre žalobcu ekonomickú a účtovnú agendu úpadcu a ktorý tiež potvrdil, že k 31.12.2005 úpadca hospodáril so ziskom, že to bola ekonomicky zdravá spoločnosť a nebola v úpadku, keďže mala kryté všetky svoje záväzky. Ing. E. P. je zapísaný v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky ako znalec z odboru: 090000 - Ekológia a manažment, Odvetvie: 090100 - účtovníctvo a daňovníctvo pod e. č. XXXXXX.

15. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o spriaznené osoby v zmysle ust. § 9 ZKR v spoločnosti FEVYLANT PLUS, s. r. o. v čase uzavretia kúpnej zmluvy, bola konateľkou C. V., dcéra spoločníka a konateľa spoločnosti LANOFER, s. r. o. - žalovaný 1/ a to Ing. Františka Ferenc. Ide o spriaznenosť v zmysle § 9 ods. 1 písm. d/ ZKR v spojení s písm. a/ až c/, pričom ust. § 9 ods. 1 písm. a/ ZKR sa vzťahuje na C. V., a preto je aj jej otec Ing. František Ferenc spriaznenou osobou so spoločnosťou FEVYLANT PLUS, s. r. o. - t. č. úpadcom. V zmysle ust. § 9 ods. 1 písm. e/ ZKR sú FEVYLANT PLUS, s. r. o. a LANOFER, s. r. o. spriaznené osoby, pretože štatutárny orgán úpadcu - C. V. je osobou spriaznenou podľa § 9 ods. 1 písm. a/ ZKR a Ing. František Ferenc. Spoločník LANOFER, s. r. o. je blízkou osobou C. V. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že ak sú pochybnosti ohľadom vedenia účtovníctva, prípadne pozmeňovania účtovných dokladov, toto nemôže byť na ujmu žalovaných 2/ a 3/ v tomto konaní. V rámci incidenčného konania nie je možné nahrádzať prípadnú trestnoprávnú zodpovednosť

osôb, ktoré takúto nezrovnalosť spôsobili. Pri prešetrovaní okolností orgánmi činnými v trestnom konaní vyšetrovateľ zastavil trestné stíhanie pre nesplnenie podmienok. V žiadnom z uznesení vyšetrovateľa nebolo zistené a preukázané, že došlo k falšovaniu alebo iným spôsobom k zásahom do účtovnej evidencie úpadcu.

16. Zároveň zdôraznil, že žalobca v konaní nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovaný 1/ nezaplatil dohodnutú kúpnu cenu 17 mil. Sk, čím neunesol dôkazné bremeno. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je v celom rozsahu nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

17. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Žiada zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania zdôvodnil v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Podľa dovolateľa rozhodovacou činnosťou odvolacieho súdu ešte neboli riešené tieto otázky:

a/ či aj vykonané pojednávanie, bez toho, aby boli splnené podmienky pre jeho vykonanie, spôsobuje následok podľa § 118a ods. 1, 2 O.s.p., že na dôkazy predložené neskôr sa neprihliada,

b/ či vyhlásenie účastníka konania, ktorým sa stotožnil s napadnutým rozsudkom, ktorým bola vyslovená neúčinnosť právneho úkonu, ktorý uzavrel a ktorý napadol odvolaním iný žalovaný, možno považovať za uznanie, že boli splnené podmienky neúčinnosti zmluvy, uzavretej medzi ním a žalobcom, ktorou na neho prešlo vlastnícke právo a ktoré bolo ním následne prevedené na ďalších nadobúdateľov práva,

c/ či môže žalovaný 2/a 3/ ako ďalší nadobúdateľ práva, vznášať aj námietky, ktoré patria nadobúdateľovi od úpadcu, ak ide medzi úpadcom a nadobúdateľom o spriaznené osoby, alebo či môže mať iba tie námietky, ktoré mu vyplývajú z ust. § 62 ods. 2 písm. a/ - c/ ZKR,

d/ či je súd povinný pri rozhodovaní o splnení podmienok na prijatie záveru o neúčinnosti právneho úkonu prihliadať na to, že stav a výška majetku, uvádzaný dlžníkom v účtovných knihách a účtovnej závierke, nezodpovedá jeho reálnemu stavu a jeho výške, ak táto skutočnosť vyplýva z vykonaných dôkazov a takto zistený stav majetku považovať za zistený pre účely prijatia záveru o tom, či mal žalovaný dostatok majetku na úhradu záväzkov a či ukrátil veriteľov, najmä ak z iného rozsudku vyplýva, že nadobúdateľ neuhradil kúpnu cenu.

18. K námietke v bode a/ dovolateľ uviedol, že súd druhej inštancie vychádzal z právneho názoru, že boli splnené podmienky podľa ust. § 118 ods. 2 O.s.p., preto vychádzal z tzv. koncentračnej zásady a z toho dôvodu nemožno prihliadať na neskôr predložené dôkazy. Tento názor považuje dovolateľ za nesprávny, pretože podmienkou pre vykonanie prvého pojednávania je riadne predvolanie účastníkov konania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. Na pojednávanie 16.02.2009 však nebol riadne predvolaný žalovaný 1/, lebo predvolanie na pojednávanie mu nebolo riadne doručené. Ak súd napriek tomu, že neboli splnené podmienky pre konanie pojednávania, konal, neplatí potom, že všetky skutočnosti a dôkazy museli byť predložené do skončenia prvého pojednávania a bolo možné ich predkladať aj po tomto pojednávaní. V zmysle koncentračnej zásady súd nemal ďalšie dokazovanie vykonávať, pritom vykonal rozsiahle dokazovanie.

K námietke v bode b/ uviedol, že o skutočnosti že kúpna cena nebola zaplatená a v pokladni nie je, žalovaný 1/ vedel, a preto také vyhlásenie podal. Právne následky vyplývajúce z takéhoto vyhlásenia je právnym posúdením, pretože prijatím tohto záveru, že kúpna cena nebola zaplatená a v pokladni bol stav nižší minimálne o kúpnu cenu 15 mil. Sk, by musel byť prijatý a aj záver o tom, že dlžník nemal dostatok majetku na úhradu záväzkov veriteľov a dokonca, že jeho čistý majetok je mínus 9,722.000 Sk. Preto je dôvodný záver o tom, že dlžník je v úpadku.

K bodu c/ uviedol, že vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/, voči ktorým bolo právo odporovať uplatnené podľa § 62 ods.2 ZKR, stačí, ak je splnená niektorá z podmienok uvedená pod písm. a/ až c/. Žalovaný 2/ nadobudol vlastníctvo na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, teda na základe bezodplatného právneho úkonu, čím je splnená podmienka podľa písm. b/. Žalovaní 2/ a 3/ sú spriaznenými osobami, preto je splnená podmienka v písmene c/. Ak súd zistí, že medzi úpadcom a žalovaným 1/ sú splnené podmienky neúčinnosti vo vzťahu k ďalším spolunadobúdateľom, posudzuje

iba splnenie podmienky v písm. a/, resp. písm. b/, resp. písm. c/. Odvolací súd sa splnením podmienky podľa ust. § 62 ods. 2 nezaoberal a podobne ani súd prvej inštancie, preto sú ich právne názory nesprávne. Podľa dovolateľa podstatným pre rozhodnutie je aj právne posúdenie, či súd môže prihliadať na námietky ďalších nadobúdateľov práva, ktoré patria iba nadobúdateľovi práva od dlžníka a ktoré sú podstatné pre posúdenie, či je zmluva medzi dlžníkom a nadobúdateľom neúčinná. Ide o námietky, či dlžník ukrátil veriteľov a vo vzťahu k jeho úmyslu ukrátiť. Tieto skutočnosti nie sú rozhodujúce pre rozhodnutie podľa § 62 ods.2 ZKR, teda vo vzťahu medzi dlžníkom a ďalším nadobúdateľom práva. V tomto vzťahu je podstatné iba zistenie, či sú splnené predpoklady neúčinnosti podľa § 62 ods. 2 písm. a/, b/, c/. Iba vo vzťahu k týmto predpokladom môže ďalší nadobúdateľ uplatňovať svoje námietky.

19. Ďalej poukázal na závery dovolacieho súdu, ktorým bol zrušený predchádzajúci rozsudok odvolacieho súdu. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd v novom rozhodnutí vec nesprávne právne posúdil, keď nevykonal dokazovanie vo vzťahu k naplneniu podmienok § 62 ods. 2 ZKR. Nesprávne vyhodnotil výšku majetku úpadcu, keď dospel k záveru, že úpadca mal dostatočný majetok, toto tvrdenie podľa dovolateľa nezodpovedá skutočnosti. Tvrdí, že odpredajom majetku, ktorý bol jediný bonitný, bez zaplatenia, došlo nesporne k zmenšeniu majetku a ukráteniu veriteľov, ktorí prihlásili svoje pohľadávky, splatné už 31.10.2005 vo výške 7,918.615 Sk. Preto je podľa neho vylúčené, aby mal úpadca po troch rokoch v pokladni sumu presahujúcu 15 mil. Sk a túto by nepoužil na splácanie svojich záväzkov, resp. na rozvoj podniku a nechal by spoločnosť padnúť do konkurzu. O tom, že suma 15 mil. Sk k bola uhradená, nebol produkovaný žiadny dôkaz zo strany žalovaného 1/, naopak ten potvrdil správnosť záverov odvolacieho súdu v pôvodnom rozsudku, teda aj o ukrátení veriteľov, ale ani zo strany ostatných žalovaných. Pokiaľ ide o záver, že nedošlo k ukráteniu uspokojenia veriteľov, tento záver hodnotí dovolateľ ako nesprávny, lebo je v zrejmom rozpore so zoznamom pohľadávok v konkurze, podľa ktorého veritelia mali už v čase právnych úkonov splatné pohľadávky, ktoré boli uvedené v podaní zo 16.08.2012. Ide o pohľadávky v celkovej v celkovej výške 7,918.615,20 Sk /262.849,87 eur/pričom ide o pohľadávky šiestich veriteľov. Nemôže preto akceptovať záver súdu, že žalobca neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, týkajúce sa majetku úpadcu, ani že jeho výšku žiadnym spôsobom nepreukázal a nebolo ani preukázané ukrátenie uspokojenia veriteľov. Dovolateľ namieta, že súd nevykonal navrhované dôkazy, a preto sú jeho skutkové zistenia nesprávne.

20. K dovolaniu sa vyjadrili žalovaní 2/ a 3/ uviedli, že žalobca nastolil množstvo rôznych otázok z hľadiska právneho posúdenia tohto sporu úplne bezvýznamných. Uviedol len svoje subjektívne právne úvahy, pričom z týchto úvah nevyplýva právna analýza nesprávnosti právneho posúdenia veci a už vôbec nie je uvedený právny záver, ako by mala byť tá ktorá otázka riešená. Žalobca tak, ako v pôvodnom konaní, tak aj v dovolaní opomína základný fakt, že ním nastolené právne otázky sú nepodstatné z hľadiska celkového právneho posúdenia veci a že na zásadné otázky, týkajúce sa tohto sporu, už dal dovolací súd jasnú odpoveď v uznesení z 28. septembra 2016, sp. zn. 50bdo/54/2015. V zmysle ust. § 57 ods. 4 ZKR odporovať podľa tohto zákona možno len tomu právnenému úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého veriteľa dlžníka. Je preto zbytočné zaoberať sa otázkami, ktoré nastolil vo svojom dovolaní žalobca. Navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť a priznať žalovaným 2/ a 3/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

21. Žalobca v stanovisku k vyjadreniu žalovaných 2/ a 3/ k dovolaniu, nesúhlasil s ich názorom, že neboli konkretizované právne otázky, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli riešené, pretože nevyriešené právne otázky uviedol v bode 2a/ až d/ a konkretizoval v bodoch 3a/ až d/.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky /ďalej len „najvyšší súd“/ ako súd dovolací /§ 35 C.s.p./ po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote /§ 427 ods. 1 C.s.p./ na to oprávnená osoba, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané /§ 424 C.s.p./, zastúpená advokátom v zmysle ust. § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia pojednávania /§ 443 C.s.p./ dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho treba odmietnuť.

23. Podľa ust. § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa, rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

24. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

25. Dovolanie musí obsahovať predpísané náležitosti uvedené v ust. § 428 C.s.p., ktoré okrem všeobecných náležitostí podania uvádza: proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/.

26. Dovolacími dôvodmi je v zmysle ust. § 432 ods. 1 C.s.p. - nesprávne právne posúdenie, kedy je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p. a môže byť odôvodnený len spôsobom uvedeným v ust. § 432 ods. 2 C.s.p.

27. Dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska uvedeného ustanovenia, musí mať charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu /nie skutkovú/ hmotnoprávnej alebo procesnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná podľa tohto ustanovenia musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť, prípadne aj dôvodnosť dovolania. Dovolací súd zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je striktne limitovaná tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia určitej, dovolateľom formulovanej právnej otázky. Žalobca v dovolaní formuloval štyri právne otázky, s ktorými sa dovolací súd doposiaľ nezaoberal a to :

a/ či aj vykonanie pojednávania bez toho, aby boli splnené podmienky pre jeho vykonanie spôsobuje následok podľa § 118a ods. 1, 2 O.s.p., t. j., že na dôkazy predložené neskôr sa neprihliadne.

b / či vyhlásenie účastníka konania, ktorým sa stotožnil s napadnutým rozsudkom, ktorým bola vyslovená neúčinnosť právneho úkonu, ktorý uzavrel a ktorý napadol odvolaním iný žalovaný, možno považovať za uznanie, že boli splnené podmienky neúčinnosti zmluvy, uzavretej medzi ním a žalobcom, ktorou na neho bolo prevedené vlastnícke právo, ktoré bolo ním následne prevedené na ďalších nadobúdateľov práva.

c / či môže žalovaný 2/ a 3/ ako ďalší nadobúdatelia práva vznášať aj námietky, ktoré patria nadobúdateľovi od úpadcu, ak ide medzi úpadcom a nadobúdateľom o spriaznené osoby, alebo či môže mať iba tie námietky, ktoré vyplývajú z ust. § 62 ods.2 písm. a/až c/ ZKR.

d/ či je súd povinný pri rozhodovaní o splnení podmienok na prijatie záveru neúčinnosti právneho úkonu prihliadať na to, že stav a výška majetku, uvádzaný dlžníkom v účtovných knihách a účtovnej závierke, nezodpovedá jeho reálnemu stavu a jeho výške, ak táto skutočnosť vyplýva z vykonaných dôkazov a takto zistený stav majetku považovať za zistený pre účely prijatia záveru o tom, či mal žalovaný dostatok majetku na úhradu záväzkov a či ukrátil veriteľov, najmä ak z iného rozsudku vyplýva, že nadobúdateľ neuhradil kúpnu cenu.

28. Podľa rozhodovacej praxe odvolacieho súdu všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v ustanovení § 421 ods. 1 C.s.p. sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C.s.p., posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako sám dovolateľ konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, ktorý v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebol riešený /rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 6/17/. V dovolaní, ktorým žalobca odôvodňuje prípustnosť dovolania ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., by skúmaná právna otázka mala mať priamy vzťah k rozhodovanej veci daný tým, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu od tejto otázky závisí a je významná nielen pre danú vec, ale zo širšieho hľadiska pre rozhodovaciu prax všeobecných súdov SR. Právna otázka formulovaná dovolateľom a uvedená v bode 27, písm. a/ tohto rozhodnutia, je len polemikou s názorom už vysloveným dovolací súdom v tejto veci a to uznesením z 28. septembra 2016, č. k. 5Obdo/54/2015-1106. Dovolací súd uvedeným rozhodnutím vytkol odvolaciemu súdu, že v rozhodnutí z 3. júna 2015, č. k. 5CoKR/2/2014-984 vec posúdil podľa ust. § 58

ZKR, prítom skutočnosti zodpovedajúce skutkovej podstate uvedenej v § 58 ZKR neboli predmetom žaloby a žalobca v priebehu konania nepodal návrh na zmenu žaloby, spočívajúcu v podstatnej zmene alebo doplnení rozhodujúcich skutočností tejto skutkovej podstaty. Odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle ust. § 455 C.s.p., preto v novom rozhodnutí vec posúdil v zmysle ust. § 60 ZKR. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd dospel k názoru, že žalobca sa touto námietkou snaží zvrátiť právny názor, vyslovený dovolacím súdom skorším rozhodnutím v tejto veci, preto dovolanie v tejto časti nepredstavuje predloženie právnej otázky, ktorá spĺňa podmienky § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

29. Konštatovanie žalobcu obsiahnuté v druhej otázke uvedenej v bode 27 písm. b/ tohto rozhodnutia, je len jeho konštatovaním a je zrejmé, že rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej žiadnym spôsobom nezáviselo od skutočnosti, ktorú žalobca uvádza v tomto bode, lebo táto otázka nebola odvolacím súdom a ani súdom prvej inštancie riešená. Výrok napadnutého rozsudku bol odôvodnený skutkovými a právnymi závermi, na ktoré nemohla mať skutočnosť uvedená žalobcom v tomto bode dovolania žiadny vplyv. V zmysle ustanovenia § 57 ods. 4 ZKR odporovať podľa tohto zákona možno len tomu právnemu úkonu, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov, preto skutkové a právne závery súdu boli zamerané na túto skutočnosť. Vzhľadom na uvedené táto dovolacia otázka nespĺňa podmienky § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., nakoľko obsah tohto konštatovania nie je otázkou zásadného právneho významu.

30. Text uvedený dovolateľom v tretej otázke bod 27 písm. c/ tohto rozhodnutia, je taktiež ako pri predchádzajúcej otázke len konštatovaním, ktoré nebolo súdom prvej inštancie a ani odvolacím súdom riešené a na rozhodnutia súdov nemalo žiadny vplyv. Preto konštatovanie žalobcu uvedené v tomto bode nepredstavuje a ani nemôže predstavovať predloženie dovolacej otázky spĺňajúcej podmienky § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p..

31. Pokiaľ ide o poslednú námietku žalobcu, že stav a výška majetku, uvádzaný dlžníkom v účtovných knihách a účtovnej závierke, nezodpovedá jeho reálnemu stavu a jeho výške, ak táto skutočnosť vyplýva z vykonaných dôkazov..., žalobca síce formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., z jej obsahu je však zrejmé, že dovolateľ nesúhlasí so skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností o tom, že úpadca mal dostatok majetku na uspokojenie svojich veriteľov v roku 2005 /v čase vykonania právneho úkonu/. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom. Dovolací súd však nevykonáva dôkazy a ani nevyhodnocuje dokazovanie. Spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenie dôkazov súdom, ako aj polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., preto ani táto námietka nie prípustným dovolacím dôvodom.

32. Z dôvodov vyššie uvedených najvyšší súd dospel k záveru, že žalobca nevymedzil právne otázky z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., preto dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. f/ C.s.p. odmietol.

33. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje /§ 451 ods. 3 C.s.p./.

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.